

5^η συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης

Αθήνα, 4-5 Ιούλη 2020

Τοποθέτηση της αναρχικής ομάδας “δυσήνιος ίππος” για την ανοιχτή συζήτηση ανάλυσης της πολιτικής-κοινωνικής συγκυρίας

Συντρόφισσες και σύντροφοι γεια σας,

Η 5^η συνδιάσκεψη της ΑΠΟ έρχεται σε μια πρωτοφανή συγκυρία όπου η πανδημία του covid19 σε συνδυασμό με την κρατική και καπιταλιστική επίθεση στην κοινωνία που τη συνοδεύει και η οποία οξύνεται ακόμα περισσότερο εξαιτίας της, διαμορφώνουν ένα ασφυκτικό πλαίσιο για την κοινωνική πλειοψηφία σε παγκόσμιο επίπεδο. Κύριοι άξονες της επίθεσης αυτής είναι:

1. Η έναρξη ενός νέου γύρου λεηλασίας της κοινωνικής βάσης με βασικότερες αιχμές την περεταίρω υποτίμηση της εργασίας, τον περιορισμό μέχρι και την έμπρακτη κατάργηση της κοινωνικής ασφάλισης, τη συνέχιση των ιδιωτικοποιήσεων, την αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος, την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης.
2. Η καταστολή και η καθυστόταξη των κοινωνικών και ταξικών κινημάτων και ιδιαίτερα των αναρχικών-αντιεξουσιαστών, οι οποίοι ως πολιτικός χώρος βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών αγώνων τα τελευταία 40 και πλέον χρόνια.
3. Η επίθεση στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ως το πιο ευάλωτο και υποτιμημένο κομμάτι της κοινωνίας με στόχο τη δαιμονοποίηση τους, την εξαφάνιση τους από το δημόσιο πεδίο, τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ακόμα και τη φυσική τους εξόντωση ούτως ώστε να αναδυθούν τα πιο συντηρητικά κοινωνικά αντανεκλαστικά και να διαρραγούν οι δεσμοί αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων.
4. Η ένταση της λεηλασίας του φυσικού κόσμου μέσα από την ενεργοποίηση των μηχανών της καπιταλιστικής ανάπτυξης που θα ρημάξουν τοπικές κοινωνίες, βουνά, ποτάμια, θάλασσες, λίμνες, δάση στο όνομα του κέρδους και της πλήρους επιβολής πάντων στον άνθρωπο και τη φύση.

Είναι γεγονός πως τους τελευταίους μήνες βρισκόμαστε εν μέσω μιας πρωτόγνωρης κοινωνικής και υγειονομικής κρίσης που έχει στοιχίσει τη ζωή σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους παγκόσμια ενώ έχει δημιουργήσει ουσιαστικά προβλήματα στη ζωή, την καθημερινότητα και τις βασικές ανάγκες της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Η εξάπλωση της παγκόσμιας πανδημίας αναδεικνύει με τον πιο τραγικό και ωμό τρόπο τις γιγαντιαίες

αντιφάσεις και τα αδιέξοδα του κρατικού και καπιταλιστικού μοντέλου οργάνωσης της κοινωνίας, την παρασιτική, αντικοινωνική και δολοφονική φύση των κρατικών θεσμών και μηχανισμών. Παράλληλα, εκτός από τη δομική αντικοινωνική του φύση, το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα χρησιμοποιεί την πανδημία ως ευκαιρία για να επιβάλλει ακόμα επαχθέστερους όρους εκμετάλλευσης και επίθεσης στην κοινωνία, διευρύνοντας το Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης και μετακυλώντας τα βάρη –και- της παρούσας κρίσης στην κοινωνική βάση.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, εν μέσω της πανδημίας, το βασικό ζητούμενο για τους ισχυρούς της Γης, είναι η διαφύλαξη, σε πρώτο χρόνο, και εν συνεχεία η διεύρυνση των προνομίων τους. Ακόμα κι αν αυτή η επιδίωξη μεταφράζεται στην καταδίκη εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων σε θάνατο από τον ιό, εξαιτίας των ανεπαρκών, προβληματικών και απαξιωμένων συστημάτων υγείας που δημιουργήσαν οι αντικοινωνικές και εγκληματικές πολιτικές των κρατών μέσα στα χρόνια. Ακόμα κι αν κάτι τέτοιο σημάνει τη δημιουργία στρατιών εκατομμυρίων ανέργων, αστέγων και εξαθλιωμένων ανθρώπων, υποχρεωμένων να αντιμετωπίσουν μόνοι τόσο την πανδημία όσο και την κρίση που τη συνοδεύει βαθαίνοντας μέρα με τη μέρα. Για το λόγο αυτό, η στρατιωτικοποίηση της δημόσιας ζωής, η ένταση του ελέγχου του παγκόσμιου πληθυσμού και η παγίωση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης συνιστούν μέτρα προληπτικής αντιεξέγερσης από τη μεριά των παγκόσμιων κυρίαρχων, οι οποίοι, μπροστά στο ορατό πλέον ενδεχόμενο γενίκευσης των συνθηκών φτώχειας και ανέχειας, αλλά και μπροστά στην πιθανή όξυνση των κοινωνικών και ταξικών συγκρούσεων, φτιάχνουν στρατούς αντί για νοσοκομεία και χρηματοδοτούν μπάτσους αντί για γιατρούς.

Εξάλλου, την ώρα που οι ανθρώπινες κοινωνίες, μπροστά στον εκβιασμό της μισθωτής εργασίας και στις άπειρες δυσκολίες της καθημερινότητας εν μέσω πανδημίας, προσπαθούν να προστατευτούν από τη φονικότητα του ιού, λαμβάνοντας μέτρα αυτοπροστασίας και κοινωνικής αποστασιοποίησης για να την περιορίσουν, οι μηχανισμοί των κρατών και των αφεντικών όχι απλά δεν έχουν μπει σε καραντίνα, αλλά ήδη απεργάζονται νέα σχέδια επίθεσης στην κοινωνική βάση, περνούν στη δεύτερη φάση της κρίσης ενεργοποιώντας την, πολυπόθητη για το κεφάλαιο, επανέναρξη της παγκόσμιας οικονομίας με όρους λεηλασίας για τους εργαζόμενους και την κοινωνική βάση, αδιαφορώντας για την εξάπλωση της πανδημίας και τα μέτρα προστασίας του πληθυσμού.

Σε ότι αφορά τον ελλαδικό χώρο είναι δεδομένο πως το κράτος και το κεφάλαιο επιχείρησαν για χρόνια μέσω των μνημονιακών πολιτικών που εφάρμοσαν τη **διάλυση των δημόσιων δομών υγείας** μέσω της υποχρηματοδότησης, των απολύσεων ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, των περικοπών σε εξοπλισμούς, υποδομές και μέσα και του κλεισίματος νοσοκομείων. Το ξέσπασμα της πανδημίας βρήκε εκατομμύρια ανθρώπους υποχρεωμένους να ζουν σε συνθήκες φόβου και άγνοιας, χωρίς προληπτικά και διαγνωστικά ιατρικά τεστ, χωρίς άμεση πρόσβαση σε περίθαλψη και μέσα αυτοπροστασίας, ενώ για περισσότερο από τρεις μήνες ήταν καταδικασμένοι στην επιβίωση με επιδόματα των 800 ευρώ (κατώτερα και από τον κατώτατο μηνιαίο μισθό) ή, ακόμα χειρότερα, συνέχισαν κατ' ανάγκη και εκβιαστικά να εργάζονται διακινδυνεύοντας την υγεία και τη ζωή τους σε συνθήκες

αυξανόμενης εντατικοποίησης και επισφάλειας, ακόμα κι αν το αντικείμενο της εργασίας τους ολοφάνερα δεν προσέφερε καμιά υπηρεσία κοινωνικά χρήσιμη και αναγκαία.

Μέχρι σήμερα υπάρχουν διαθέσιμες ελάχιστες κλίνες εντατικής θεραπείας σε αναλογία με τον πληθυσμό και σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες που γεννά η πανδημία, ενώ το ολιγάριθμο **υγειονομικό προσωπικό** δίνει ένα τιτάνιο αγώνα με ελλιπή μέτρα αυτοπροστασίας. Παράλληλα, το κράτος δεν έχει πάρει κανένα μέτρο που να σχετίζεται πραγματικά με την αντιμετώπιση του ιού, ούτε δείχνει να προετοιμάζεται σχετικά. Φυσικά εννοούμε μέτρα που σχετίζονται με την ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας, με προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών, προμήθεια υγειονομικού υλικού και εξοπλισμού, επίταξη ιδιωτικών κλινικών και ικανοποίηση των αιτημάτων του υγειονομικού προσωπικού για χορήγηση όλων των απαραίτητων μέσων, με διενέργεια μαζικών τεστ στον πληθυσμό. Την ίδια ώρα, εκατοντάδες νοσηλευτές και γιατροί, μέρα και νύχτα, με ηθικό ακμαιοτάτο, αυταπάρνηση και αλληλεγγύη, ανταποκρίθηκαν στις κρίσιμες αυτές στιγμές, εργαζόμενοι σκληρά και όντας στο πλευρό όλων των ασθενών, απομονωμένοι για ώρες μέσα στους θαλάμους των ασθενών που έχουν μολυνθεί με κορωνοϊό.

Επίσης, τα μέτρα αυτοπεριορισμού και προστασίας από την εξάπλωση του ιού δεν ίσχυσαν ποτέ για **χιλιάδες εργαζόμενους και εργαζόμενες σε πολλούς τομείς** οι οποίοι υποχρεώθηκαν να δουλεύουν νυχθημερόν, στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο, χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας. Εργαζόμενοι σε σούπερ-μάρκετ, εργάτες σε εργοστάσια και τηλεφωνικά κέντρα, στις μεταφορές και αλλού δούλευαν εξαντλητικά ωράρια, με ελλιπή μέτρα προστασίας και προφανή κίνδυνο για την υγεία τους, ενώ σε άλλες περιπτώσεις τους επιβλήθηκε η εργασία από το σπίτι, χωρίς να τους παρέχονται τα απαραίτητα μέσα και άνευ συγκεκριμένου ωραρίου, η εκ περιτροπής εργασία με περικοπές μέχρι και στο μισό του μισθού και με δυνατότητα επιμήκυνσης στην καταβολή του δώρου για το Πάσχα έως το καλοκαίρι. Μια συνθήκη που σήμερα συνεχίζεται ικανοποιώντας ακόμα και τα πιο κρυφά όνειρα των αφεντικών.

Ακόμα πιο εξοντωτική ήταν η κατάσταση για όσους όλο το προηγούμενο διάστημα δεν μπορούσαν καν να ενσαρκώσουν το κρατικό πρόταγμα του «μένουμε σπίτι» είτε γιατί δεν είχαν σπίτι είτε γιατί αυτό δεν ήταν ασφαλές. **Οι άστεγοι, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες, οι έγκλειστοι των φυλακών αλλά και οι γυναίκες** που υφίστανται ενδοοικογενειακή βία, οι πιο ευάλωτοι από τους συνανθρώπους μας που αντιμετωπίζουν ειδικά προβλήματα και χρήζουν ειδικής μεταχείρισης, είναι όλοι εκείνοι που οδηγήθηκαν ακόμα περισσότερο στο περιθώριο, σε μία αδιέξοδη κατάσταση για την ίδια τους τη ζωή, ζώντας σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς καμιά δυνατότητα προστασίας τους απέναντι στην πανδημία και τις κοινωνικές της επιπτώσεις.

Όλα αυτά, **σε συνθήκες απαγόρευσης κυκλοφορίας**, όπου κάθε διεκδίκηση χαρακτηρίστηκε από το κράτος ως «άσκοπη μετακίνηση». Άλλωστε, η απαγόρευση κυκλοφορίας λειτούργησε ως ένα πρωτοφανές κατασταλτικό μέτρο για τους κοινωνικούς αγώνες την ώρα που οι κρατικοί σχεδιασμοί δεν σταμάτησαν ούτε στο ελάχιστο.

Αυτό το αποδεικνύει περίτρανα η στρατηγική της ακροδεξιάς και νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας η οποία εισήγαγε και πέρασε εν μέσω πανδημίας:

- τόσο το αντι-περιβαλλοντικό νομοσχέδιο που διευρύνει το νομοθετικό πλαίσιο προς όφελος των επενδυτών και ανοίγει το δρόμο για την καταστροφή της φύσης με την επέκταση των εξορυκτικών δραστηριοτήτων, τη γενικευμένη εγκατάσταση γιγαντιαίων αιολικών βιομηχανικών μονάδων και για οικοδομική δραστηριότητα παντού, καταστρέφοντας έτσι περιοχές απaráμιλλου φυσικού κάλλους και σημασίας,

-όσο το νέο σαρωτικό νομοσχέδιο για την παιδεία που οξύνει ακόμα περισσότερο τους ταξικούς φραγμούς, την εντατικοποίηση και την αξιολόγηση στην εκπαίδευση, διαλύει τα μορφωτικά και εργασιακά δικαιώματα και υπονομεύει ακόμα περισσότερο το δημόσιο χαρακτήρα της. Και αυτά είναι μόνο κάποια παραδείγματα των όσων μεθοδικά σχεδιάστηκαν από το κράτος και άρχισαν να υλοποιούνται εν μέσω πανδημίας με πρόσχημα την έκτακτη ανάγκη.

Για τους παραπάνω λόγους ήταν ιδιαίτερα σημαντικές όλες οι **πρωτοβουλίες αντίστασης και αγώνα που πάρθηκαν σε αυτή την περίοδο, καθώς, αν και περιορισμένες σε συχνότητα και ολιγάριθμες σε μαζικότητα, λόγω των αντικειμενικών δυσκολιών που γεννά η πανδημία, κατάφεραν να κρατήσουν ζωντανές τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις** σε μια φάση που το κράτος έχει βαλθεί να τις ξεριζώσει. Από τις αρχικές κινητοποιήσεις των υγειονομικών μέχρι την πορεία της Πρωτομαγιάς και από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων στα σουπερμάρκετ μέχρι τις συγκεντρώσεις των εκπαιδευτικών ενάντια στο νόμο Κεραμέως και τις μαζικές συγκεντρώσεις ενάντια στο αντιπεριβαλλοντικό νομοσχέδιο.

Παράλληλα, η δημιουργία δομών αλληλοβοήθειας από τα κάτω κράτησε ζωντανά τα κινηματικά ανταντακλαστικά σε μια περίοδο που η επιβίωση προβαλλόταν πλήρως εξαρτώμενη από το κράτος, και γι' αυτό είχε τεθεί εν αμφιβόλω. Σε μια πρωτοφανή συνθήκη όπου πολλοί εργαζόμενοι, άνεργοι, άστεγοι, μετανάστες, πρόσφυγες, περιθωριοποιημένοι καθώς και ηλικιωμένοι άνθρωποι ή άνθρωποι με προβλήματα υγείας αδυνατούσαν να καλύψουν έστω και τις βασικές ανάγκες, το κίνημα δεν έπρεπε με τίποτα να επιτρέψει να επικρατήσει ο κανιβαλισμός και ο ατομικισμός. Το πρόταγμα και η έμπρακτη εφαρμογή της κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας ήταν καθοριστικής σημασίας ώστε απέναντι στον θάνατο που υπόσχεται το κράτος να επικρατήσει η ζωή, η ανθρωπιά, η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη. **Όσο κι αν η επίδραση όλων αυτών των κινήσεων δεν γίνεται εύκολα αντιληπτή σήμερα, η εμπειρία τους θα φανεί ιδιαίτερα χρήσιμη στο μέλλον.**

Σήμερα, ακόμα κι αν περνάμε μια φάση στιγμιαίας ύφεσης της ραγδαίας μετάδοσης του ιού, τίποτα δεν δείχνει πως η εξάπλωση σταματά ενώ το εγκληματικό άνοιγμα της παγκόσμιας οικονομίας γεννά κινδύνους για ακόμα μεγαλύτερη εξάπλωση του ιού το επόμενο διάστημα. Τα τωρινά παραδείγματα της Βραζιλίας ή των ΗΠΑ με τους χιλιάδες νεκρούς καθημερινά ή ακόμα και η αναζωπύρωση σε περιοχές της Ευρώπης δείχνουν πως ο ιός είναι ακόμα εδώ και εξίσου φονικός.

Ωστόσο, χωρίς να έχει γίνει γνωστός ο σχεδιασμός προφύλαξης του πληθυσμού, χωρίς να έχει προσδιοριστεί ο χρόνος έναρξης για τη διενέργεια μαζικών τεστ, χωρίς να έχουν γίνει προσλήψεις υγειονομικού προσωπικού, έχει ήδη εδώ και μερικές βδομάδες ξεκινήσει η λεγόμενη «επανεκκίνηση της

οικονομίας» και η «επιστροφή στην κανονικότητα» αποκλειστικά με οικονομικά κριτήρια, καθώς αυτό επιτάσσουν τα συμφέροντα των αφεντικών που πίεζαν διαρκώς για άμεσο «άνοιγμα της αγοράς».

Αφού, εν μέσω καραντίνας και απαγόρευσης κυκλοφορίας, κατόρθωσαν να πραγματοποιήσουν περισσότερες από 70 χιλιάδες απολύσεις και να επιβάλουν ελαστικές σχέσεις εργασίας που επιθυμούσαν εδώ και μια δεκαετία (πχ. εκ περιτροπής εργασία, τηλεργασία κ.α.), σειρά έχει τώρα η κανονικοποίηση τους σε επίπεδο καθημερινότητας και η διεύρυνση της επίθεσης στο σύνολο των πληβιακών στρωμάτων με δέσμες νέων αντικοινωνικών μέτρων, ώστε να επωμιστούν αυτά τα βάρη της οικονομικής ύφεσης. Η επέκταση των Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου που αφορούν τις αναστολές συμβάσεων και την εκ περιτροπής εργασία λόγω κορωνοϊού, δίνουν το δικαίωμα στην εργοδοσία να επιλέγει τον αριθμό των εργαζόμενων που θα δουλεύουν στις επιχειρήσεις τους όταν αυτές επαναλειτουργήσουν, ενώ μέσω της περαιτέρω ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων δίνεται τη δυνατότητα μείωσης του μισθολογικού κόστους και απελευθέρωσης της «μαύρης» και απλήρωτης εργασίας.

Επιπροσθέτως, αυτή δείχνει για το κράτος να είναι η καλύτερη περίοδος για να ξεδιπλώσει ακόμα περισσότερο **τον κατασταλτικό σχεδιασμό που είχε αρχίσει να υλοποιεί το προηγούμενο διάστημα**. Η κατοχή ολόκληρων περιοχών, οι εκκενώσεις κατειλημμένων χώρων και δομών του κινήματος, οι διώξεις και οι συλλήψεις αγωνιστών, η αναβάθμιση των κατασταλτικών σωμάτων, συνενώνονται τώρα σε ένα σχεδιασμό συνολικής αντιεξεγερτικής εκστρατείας, σε μια περίοδο που το κράτος ήδη πραγματώνει μια νέα σαρωτική επίθεση και σκοπεύει να την οξύνει. Οι κινήσεις του φαντάζουν να γίνονται σε καθεστώς πανικού υπό την απειλή του ορατού πια ενδεχομένου των κοινωνικών και ταξικών εξεγέρσεων, οι οποίες ήδη ξεσπούν σε διάφορα σημεία του πλανήτη, και δικαιολογημένα γεννιούνται εξαιτίας της κατακόρυφης πτώσης του βιοτικού επιπέδου σε παγκόσμιο επίπεδο και των όρων εξαθλίωσης, καταστολής και θανάτου που διαμορφώνουν οι κρατικές πολιτικές παγκόσμια. Πρόκειται ωστόσο για κινήσεις που διακατέχονται από μεθοδικότητα και λειτουργούν ως προληπτική καταστολή και αντιεξέγερση αποσκοπώντας στο συνολικό ξερίζωμα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, ακόμα και στην ολοκληρωτική εξουδετέρωση ή/και εξόντωση των πολιτικών του αντιπάλων, μια κατασταλτική επίθεση που εντείνεται σήμερα περισσότερο ώστε αύριο να βρει το κίνημα λαβωμένο μπροστά στις ισοπεδωτικές κινήσεις που σχεδιάζονται. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του πρόσφατου νομοσχεδίου για την καταστολή των διαδηλώσεων που κατατέθηκε στη Βουλή και επιχειρεί να επιβάλει όρους στη διαξαγωγή διαδηλώσεων, ποινικοποιώντας τους φορείς τους με ιδιώνυμα αδικήματα, επιχειρώντας τον περιορισμό τους μέσα από τον εκφοβισμό και τη φυσική καταστολή των αγωνιζόμενων. Ένα νομοσχέδιο με στόχο την εξόντωση όποιου ορίζει το κράτος ως «εσωτερικό εχθρό». Και ενώ μπορεί παλιότερα ο όρος «εσωτερικός εχθρός» να φάνταζε ξένος και μακρινός για κάποιους, να θεωρούσαν ότι αφορά μόνο κάποιους «αναρχικούς, καταληψίες, ακροαριστερούς, μετανάστες, τοξικοεξαρτημένους, οροθετικές», σήμερα όμως επιβεβαιώνεται ότι αφορά πολύ περισσότερους. Ότι ο χαρακτηρισμός και η στοχοποίηση των προηγούμενων, ήταν η αρχή μιας συνολικότερης κατασταλτικής στρατηγικής που περιελάμβανε πολλούς περισσότερους.

Αυτή η κατασταλτική επίθεση ενάντια σε όσους αγωνίζονται είναι μέρος της συστηματικής προσπάθειας δεκαετιών από την πλευρά του ελληνικού κράτους να καθυποτάξει τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις και να επιβάλλει την υποταγή. Μία προσπάθεια που προσέκρουε στον τοίχο των μαζικών και μαχητικών κινητοποιήσεων, των εξεγέρσεων και των αγώνων των προηγούμενων δεκαετιών. Από τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης μέχρι και σήμερα. Για το λόγο αυτό, στην επίθεση αυτή απαιτείται το χτίσιμο ενός πλατιού μετώπου αντίστασης σε κάθε μέτωπο όπου αυτή ξεσπά με πρώτο στόχο να ανακοπεί και στη συνέχεια να μπουν τα θεμέλια της αντεπίθεσης.

Στο διεθνές γεωπολιτικό τοπίο, η πρόσφατη δολοφονική επίθεση του αμερικάνικου κράτους στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης εναντίον ιρανών και ιρακινών αξιωματούχων (που εδώ και δεκαετίες πρωτοστατεί σε μια σειρά από ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, πολέμους, βομβαρδισμούς, ανατροπή καθεστώτων, εμφυλίους) είναι ακόμα μια πράξη πολέμου μέσα στη ρευστή γεωπολιτική συνθήκη που επικρατεί. Μια συνθήκη που περιλαμβάνει γεωπολιτικές ανακατατάξεις και ανταγωνισμούς, μιας και οι περιφερειακές συγκρούσεις που συμβαίνουν στον ευρύτερο χώρο της Μέσης Ανατολής και της Μεσογείου, όχι μόνο δεν αποκλιμακώνονται, αλλά αντίθετα, εμπλέκουν το σύνολο σχεδόν των ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών δυνάμεων στα όρια μιας γενικευμένης πολεμικής σύρραξης (πχ. τουρκολιβυκή συνεργασία).

Μέσα σε αυτή την περίοδο γεωπολιτικής ρευστότητας, το ελληνικό κράτος, ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του NATO είναι σταθερά προσανατολισμένο στις επιδιώξεις της κυρίαρχης πολιτικο-οικονομικής ελίτ της οποίας αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα και νιώθει την ανάγκη να προσδεθεί με ακόμη πιο άμεσους και αδιαπραγμάτευτους όρους στο άρμα της Δύσης και να παίξει το ρόλο του χωροφύλακα και του τοποτηρητή στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου, ιδιαίτερα μέσα σε ένα πλαίσιο όπου οι σχέσεις Τουρκίας-ΗΠΑ διαρκώς αλλάζουν.

Ιδιαίτερη σημασία έχει ότι το ελληνικό κράτος, μέσα από τις δηλώσεις των αξιωματούχων του, ήταν από τα λίγα κράτη που συγχάρηκαν τις ΗΠΑ για τη δολοφονική επίθεση στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης με αποτέλεσμα το ιρανικό κράτος να στοχοποιήσει στρατιωτικές βάσεις που βρίσκονται στην Ελλάδα, σε περίπτωση εμπλοκής. Άλλωστε, αυτό είναι ένα ακόμα τρανταχτό παράδειγμα της συμμετοχής του ελληνικού κράτους στο πεδίο των ανταγωνισμών ή ακόμα και των συρράξεων. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά τους βομβαρδισμούς στη Συρία από τη βάση της Σούδας, την πώληση στρατιωτικού εξοπλισμού και τον σχεδιασμό για απόστολη στρατιωτών των ειδικών δυνάμεων και αντιπυραυλικών συστημάτων Patriot στη Σαουδική Αραβία, την αναβαθμισμένη συνεργασία με μια σειρά γειτονικών χωρών και τις τριμερείς (Ελλάδα – Κύπρος – Ισραήλ, Ελλάδα – Κύπρος – Αίγυπτος) και τετραμερείς (Ελλάδα – Σερβία – Βουλγαρία – Ρουμανία) διασκέψεις με τις κοινές στρατιωτικές ασκήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ, τη στήριξη και τη σταθερή συνεργασία με το κράτος του Ισραήλ που σφαγιάζει τους παλαιστίνιους και φυσικά την πρόσφατη στρατιωτική συμφωνία μεταξύ του ελληνικού και του αμερικάνικου κράτους για παραμονή,

ενίσχυση και επέκταση των βάσεων σε Άραξο, Αλεξανδρούπολη, Λάρισα, Ανδραβίδα, Στεφανοβίκειο και Σούδα.

Σε αυτό το πλαίσιο, τα καθήκοντα μιας αναρχικής οργάνωσης στο σήμερα είναι πολλαπλά και κρίσιμα. Βασικές μας κατευθύνσεις για το επόμενο διάστημα θα πρέπει να είναι:

- Η δημιουργία και η στήριξη δομών αλληλοβοήθειας για την κοινωνική και ταξική βάση, ειδικά για τους πιο ευάλωτους συνανθρώπους μας. Η κατάρρευση των όποιων δομών κοινωνικής στήριξης του κράτους πρέπει να αντικατασταθεί από τις δυνάμεις της κοινωνικής επανάστασης, εφορμώντας στο σήμερα προταγματικά, αλλά και επί της ουσίας σε μικρότερη κλίμακα, ένα πρόγραμμα κοινωνικής αυτοοργάνωσης του αύριο.
- Η συμμετοχή και η στήριξη των αγώνων της βάσης ενάντια στην αντικοινωνική επίθεση του κράτους εν μέσω πανδημίας και κοινωνικής κρίσης.
- Η παρουσία στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στην κατασταλτική εκστρατεία του κράτους. Η υπεράσπιση των δομών και των χώρων του αγώνα, η υποστήριξη των αγωνιστών που βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής. Η έμπρακτη ακύρωση του νόμου για τις διαδηλώσεις.
- Η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, η υποστήριξη των καταλήψεων και των δομών τους ως κοινωνική αντιπρόταση απέναντι στον εγκλεισμό, την καταστολή και το θάνατο που τους υπόσχεται η εξουσία στα σύνορα του Έβρου, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που στήνει ανά την επικράτεια. Η άμεση κινητοποίηση για να κλείσουν κολαστήρια τύπου Μόρια και να σπάσουμε το σύγχρονο Απαρτχάιντ που τους έχει επιβληθεί.
- Η προάσπιση του φυσικού κόσμου απέναντι στη λεηλασία και την καταστροφή του από το κράτος και το κεφάλαιο, η οποία εντείνεται. Η πρόταση για τη δημιουργία ενός πλατιού μετώπου αντίστασης σε κάθε πεδίο που εκδηλώνεται σήμερα αυτή η επίθεση. Από τον Αχελώο και τα Άγραφα μέχρι τον Πατραϊκό, τις Σταγιάτες και το Βόλο.
- Η ενίσχυση των πρωτοβουλιών και των οργανώσεων της βάσης: στα σχολεία και τις σχολές, στους χώρους εργασίας και τις γειτονιές, η ανάπτυξη ενός ριζοσπαστικού και με όσο το δυνατόν πιο ελευθεριακά χαρακτηριστικά κινήματος, το οποίο να θέτει φραγμούς στις επιθέσεις κράτους και κεφαλαίου, να διεκδικεί και να συνδέει τους επιμέρους αγώνες, είναι συνθήκη πέρα για πέρα απαραίτητη στο σήμερα και ζωογόνα για τον πολιτικό αγώνα των αναρχικών ενάντια στο κράτος. Είπαμε ξανά πως τα μέτωπα αγώνα που φτιάχνουμε σήμερα μέσα σε

συνθήκες άμυνας του κινήματος, άρριο θα αποδειχτούν οι σημαντικότεροι πυλώνες της αντεπίθεσής μας.

- Η περεταίρω ανάπτυξη της διεθνιστικής αλληλεγγύης με τους συντρόφους μας στο εξωτερικό. Είναι κάτι που ήδη λειτουργεί και θα πρέπει στο μέλλον να αποκτήσει ακόμα μεγαλύτερη γείωση. Η διεθνιστική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας απέναντι στη διεθνοποιημένη επίθεση των κυρίαρχων, στον πόλεμο που γενικεύεται και στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό.
- Η προώθηση των αναρχικών προταγμάτων και πρακτικών στην κοινωνία μέσα από τη διοργάνωση εκδηλώσεων κατά τόπους, λαμβάνοντας πάντα υπόψιν τις ειδικές συνθήκες της εποχής, που να προβάλλουν έναν άλλο τρόπο οργάνωσης και αντίληψης της ζωής πέρα από τον επιβεβλημένο, με όραμα την κατάρτιση ενός επαναστατικού προγράμματος.

Απέναντι στην επίθεση του παρηκμασμένου εξουσιαστικού κόσμου και τη δυστοπία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, όπου η μεγάλη πλειοψηφία εξαθλιώνεται και υποτάσσεται, μόνη προοπτική είναι η ταξική και διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, η οργανωμένη αντεπίθεση των εκμεταλλεζόμενων τάξεων και η ανατροπή του κόσμου του καπιταλισμού και του κράτους, η δημιουργία μια κοινωνίας ισότητας, ελευθερίας και δικαιοσύνης.

Στην εξουσιαστική σήψη και την επίθεση των διεθνών και ντόπιων κυρίαρχων αντιπαρατάσσουμε την κοινωνική και ταξική οργάνωση των καταπιεσμένων. Στην απροκάλυπτη παρακμή του γερασμένου κόσμου του κράτους και των αφεντικών, αντιπαρατάσσουμε τη νιότη της Κοινωνικής Επανάστασης, τη μόνη πραγματική διέξοδο για την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία.

Οι πρόσφατες ελπιδοφόρες λαϊκές εξεγέρσεις στη Χιλή και τις ΗΠΑ, οι λαϊκές κινητοποιήσεις από το Μεξικό και την Βραζιλία, μέχρι την Βρετανία, την Γαλλία, το Βέλγιο, την Ελλάδα, την Παλαιστίνη και το Ισραήλ που πιάνουν το νήμα της εξέγερσης και μάχονται ενάντια στην κατασταλτική βία, τον ρατσισμό, την φτώχεια, την εξαθλίωση και την εκμετάλλευση, η σθεναρή αντίσταση στην επαναστατημένη Ροτζάβα, η αντίσταση των Ζαπατίστας και των άλλων λαών της Λατινικής Αμερικής απέναντι στα σχέδια αφανισμού τους από τους σύγχρονους κονκισταδόρες και τις τοπικές εξουσίες, οι μικρές και μεγάλες αντιστάσεις σε όλον τον κόσμο μας γεμίζουν αισιοδοξία και δύναμη και αποδεικνύουν ότι ο εχθρός μπορεί να είναι δυνατός αλλά δεν είναι άτρωτος!

